

Azt, hogy az ember rabtársa
a szájalom?
s mint a szőrcsuha, összeér
a vállakon?

S azt érezteti, védve van,
ha ázik is?
Tudod, hogy éppoly szájalmas
a másik is?

Hogy elkorhadtak alattunk
a századok?
a szolgák, a közömbösek,
a lázadók?

Korhadjunk el, mint a kövön
az ékírás?
vagy ássunk mélyre, úgy, ahogy
csak Shakespeare ás?

Vagy szórja széjjel mindenki
az életét?
S az ítélet a gonoszé,
vagy a Tiéd?

S a félelem, az árulás
gyalázat-e?
Azt, hogy a választás szabad,
elvárod-e?

S kit koronáz a becsület
érvényesen,
ha a halottnak nem marad
még híre sem?

Nádasdy Ádám

NYÍRJ A HAJAMBA

Kérlek, gyere vissza. Tenyerelj
a napomba, szükség, hogy igazodjak.
Ne hagyj az utcán butaságokat
beszélni (mi van velem, hát mi lenne)

megállás nélkül, kérlek, gyere vissza,
rontsd el a szúnyoghálós terveket,
amiket ablakomba applikálok,
moss ki az aljzatomból, lassú víz,
hogyan legyen újra szégyellnivalóm.
Ne hagyd, hogy fölül álljak mindenem,
állítsd a kapucsengőt Marseillaise-re,
vagy ABBA-ra (van olyan kapcsoló?),
nyírj a hajamba, majd ha visszajöttél,
átlósan széles sávot, hogy ne tudjak
feltűnés nélkül újra elvegyülni.
Légy mellettem, hogy botránykő legyek,
hogy levakarhassam a tetveket.

KÉT KEMÉNY ESTE

Cuppogó csend. Kétoldalt vak sövény,
a keskeny aszfaltcsík alighanem
köztük dülöngélt, púposan, de inkább
a lábunk mondta ezt, mint a szemünk.
Voltak száraz helyek, aztán bokáig
cuppogó csend megint. Végre, a fa!
Magasra fölvezeti a szemet,
ahol a holdnak kéne lennie.
Egyedül áll, és szíveket erősít
a sötétben.

Harsogó zenekar. Kábít a *tutti*,
része vagy, mondja, a produkciónak,
hiába hallgatsz, itt vagy a jegyeddél,
itt vagy a jegyeseddél, ülsz feszülten,
és szolgáltatod az energiát.
A zenebona mikor véget ér,
marad egy síp, egy vékony, remegő,
legyőzetlenül és ártatlanul,
míg észre nem veszi magát, és ő is
elhallgat.